

Ἔφηβος

Μωραϊνός
№ 105

ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΜΑΗΣ 1944

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 5

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ "ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ."

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

(Πρότυπον λύκειον. Ὡρα πρωϊνῆς συγκέντρωσης).

Διακόσιες λευκὲς ψυχὲς δέονται, μὲ τὸ στόμα ἐνδὸς ἀθῶν νηπίου, πρὸς τὸν Ὑψιστον, ἐνθ' ἡγκαίρα ἄλλα τόσα στόματα τοιῶθουν τὴν ἄμεσην κ' ἐπιταχυντικὴν ἀνάγκην νὰ ἀνοικοκλείσουν δυὸ τρεῖς φορὰς ἢ γιὰ νὰ χασμουρῶσιν ἢ γιὰ νὰ ἐκτοξεύσουν στὰ διπλανά τοις αὐτιά τὴν εὐφύλα πούχε συλλάβει τ' μυαλό τους τὴν ὥρα τῆς θρησκευτικῆς σιωπῆς.

Μὴ βιαστεῖτε νὰ μᾶς ἀφορίσετε καὶ νὰ μᾶς πείτε ἀρετικὸν κ' ἀντίχριστον μὰ κάντε ὑπομονὴν κ' ἀκούστε τὴ συνέχειαν. Ἀμέσως μετὰ τὴν προσευχὴν κ' ἐνῶ οἱ ψυχὲς μᾶς εἶναι γεμάτες ἀπὸ τὸν ἐπιούσιον κ' ἀπὸ τὴν ἄμετρη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, ζωντανὴ διάφρεση ὄλων αὐτῶν, παρουσιάζεται μπροστά μας ὁ ἀμείλικτος ἔλεγχος μὲ ἐλβετικὴν ὑποκοδότητα καὶ ῥωμείκη μιλιὰ κ' ἀρχίζει νὰ διαβάξει ἀπὸ ἕνα χαρτὸν ὀνόματα συμμαθητῶν μᾶς—ἐκείνων συήθως ποὺ εἶναι οἱ πειδὲ ἀνοικτόκαρδοι καὶ ζωηροὶ. Οἱ κατονομαζόμενοι παίρνουν τὸ χροῖμα ποὺ τοὺς ὑπαγορεύει ἢ ντροπὴ κ' ὁ φόβος.

Ἀκολούθως ὁ Διευθυντὴς μᾶς μιλάει γιὰ τὸ μέλλον μᾶς καὶ πασχίζει νὰ μᾶς εἰσὴ πῶς ὁ «καταφερτζισμός» δὲν δὲν εἶναι παρὰ πλαστὸ μέσο ἐπιτυχίας, πῶς μόνον πάνω σὲ «βιολογικοὺς» νόμους μπορεῖ νὰ βασιστεῖ ἡ ζωὴ καὶ πῶς τὸ ῥητὸ «Ἀγαπάτε ἀλλήλους» πρέπει νὰ τὸ ἀνάγνωμε σὲ σύμβολο αἰώνιον.

Κι' ἔχει μιὰ τέτοια φωτεινὴ γλυκύτητα τὴν ὥρα ποὺ μιλάει ποὺ ἂν δὲν ξέραμε ὅτι καπνίζει πούρα, ὅτι θυμώνει κ' ὅτι παχαίνει θὰ νομίζαμε ὅτι ὁ Κύριος Ἡμῶν δὲν ἀπελπίστηκε ἀκόμα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους καὶ κατέβηκε ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ Γῆ.

Πότε-πότε ἐμφανίζεται, κ' ὁ Συνδιευθυντὴς μᾶς κ. Α Μωραϊνός. Χῶνι τὸνα χέρι στὴν τσέπη τοῦ σακατιοῦ, προτείνει τὸν ἀντίχειρα τοῦ ἄλλου καὶ χειρονομία: «Παιδιά μου, μᾶς λέει εἶναι «μοιραῖον» ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας νὰ σᾶς πολιορκοῦν «ποικίλλοι» κίνδυνοι «πάρα πολὺ ἔντονα!».

Σπάνια—δυστυχῶς αὐτὴ ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι συχνή—μᾶς μιλοῦν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς «ἀγαπητοὺς συνεργάτες» τοῦ Διευθυντοῦ μᾶς.

Ἔτσι εἶχαμε τὴν τιμὴ ν' ἀκούσουμε τὸν κ. Ἀγγέλου νὰ μᾶς ἀπαγγελεῖ τὸ «Ἄν» τοῦ Κίπλιγκ, ἡν δ. Κατούσα Παπαδημητρίου, ποὺ μιλῶντας γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ Βὰν Γκόνγκ μᾶς ἔπεισε ὅτι ὁ μεγάλος καὶ λιτέχνης γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ ἕνα γάιδαρο ἐνσαρκωνόταν σὲ γάιδαρο ὁ ἴδιος, τὸν κ. Κορονοῦ ποὺ διαπιστώνει ἕνα ἀδικαιολόγητο λαχάνισμα στὸ «ψυχικὸ μας ἀνηφόρισμα», τὴν κ. Καλογερά νὰ μᾶς διαβάξει—ἐρυσθριῶντος τοῦ κ. Δαούρα—κομμάτια ἀπὸ τὴν «Αἰολικὴ γῆ».

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΓΕΡΑΚΙ

Ἐδῶ στὴ πολιτεία τῆς Ἀττικῆς στὸ σούρουπο τῆς ἀνοιξῆς πολὺ παράξενα εἶναι τὰ φερσίματα τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄντρες ποὺ γυρίζουνε στὸ δρόμο ἔχουνε κάτι μάτια ἄγρια, σὰ νὰ ζητᾶνε νὰ ψάξουνε στὰ σωθικά σου, μάτια πείνας ἄγριου θηρίου ποὺ πρέπει νὰ ξεκοιλιάσῃ γιὰ νὰ χορτάσῃ.

Οἱ γυναῖκες, ἄλλο πρᾶγμα, ἔχουν μάτια ἀχνὰ, χαμένα, ἀπέραντα γλυκὰ, μάτια ποὺ κολυμπᾶνε στὸ τελευταῖο φῶς ποὺ μένει ἀπ' τὴ μέρα. Καὶ στοὺς δρόμους, τὸ βράδυ τῆς ἀνοιξῆς, δὲ βλέπει παραὶ μάτια γιὰτὶ εἶναι οἱ βρῦσες τῆς ψυχῆς τ' ἀνθρώπου. Κι' ὄλοι μαζί γυναῖκες κ' ἄντρες εἶναι ἀνήσυχτοι καὶ τρέχουνε, σὰ νὰ κυνηγᾶνε κάτι ποὺ δὲν πρόφτασαν νὰ φτάσουν τὴν ἡμέρα, σὰ νὰ ζητᾶνε νὰ πιοῦνε τὴ τελευταία στάλα ἀπ' τὸ φῶς ποὺ πλανιέται στὸν ἀέρα.

Χρόνια τώρα, κάτω στὸν τόπο μᾶς δὲν ἀπόμεινε τὸ βράδυ παρὰ μιὰ γλυκεῖα πίκρα, γιὰ ὅτι περιμέναμε καὶ δὲν ἦρθε. Ἦταν γιὰτὶ εἴμαστε ἔξω ἀπ' τὸν κόσμον. Κάποτε ὅμως μᾶς ἔστειλε ἀπὸ μακριὰ ἡ ζωὴ τὸ μήνυμά της, κ' ἦταν βαθὺ συγκλονιστικὸ ἕνα τέτοιο μήνυμα στὸ μέρος ποὺ ὄλοι τὴν εἶχαν ἀπαρνηθεῖ.

Ζοῦσα σὲ μοναστήρι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔμεινα πεντάρφανος καὶ μὲ περιμάζεψε ὁ θεὸς μου ὁ ἡγούμενος Εὐθύμιος, στὸ μοναστήρι ποὺ εἶναι πάνω στὸ δρόμο ποὺ πάει στὴν Ἱερὴ. Ἦτανε μιὰ Παρασκευὴ, χαίρετισμός. Ἐκεῖ δὲν εἶχαμε ἄλλα σημάδια, γιὰ τὸ χροῖο, ἀπ' τὶς σχόλες. Ἔτσι γιὰ νὰ μὴν ἀποξεχνιώμαστε ἐντελῶς. Ὅπως βάζει κανεὶς πέτρες γιὰ νὰ θυμᾶται ἕνα δρόμο ἀπ' ὅπου δὲ διαβαίνει συχνά.

Μέσ' τὴν ἀπέραντη μονοτονία δὲ ζοῦσε καθέννας μᾶς ξεχωριστὴ ζωὴ καὶ γι' αὐτὸ γειμίζαμε ὅλη τὴν καρδιά μᾶς μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Κόντευε Πάσχα καὶ σὰν κάθε χρόνο ζοῦσα τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ, καὶ μαζί μὲ τὴν ἀνάσταση, περιμέναμε καὶ τὴ δικὰ μου τὴ χαρὰ, τὴ λύτρωση ποὺ ποτὲ δὲν ἐρχότανε. Δὲν ἤξερα πῶς εἶτανε, δὲν εἶχα τὴ ζωγραφιά της μέσ' τὸ μυαλό μου, πῶς νὰ τὴν εἶχα ἀφοῦ δὲν τὴν εἶχα γνωρίσει! Μὰ τὴν περιμένα. Καὶ σκεφτόμουνα πῶς ἂν καμμιά φορὰ ἐρχότανε ἡ χαρὰ τοῦ Πάσχα θάταν τόσο μεγάλη ποὺ θὰ γέμιζε ἡ ζωὴ μου γιὰ τὶς ἄλλες μέρες ποὺ θὰ μοῦ ἔμελλε νὰ ζήσω...

Ἦτανε μεσημέρι. Τὶς μέρες ποῦναι γιὰ

Κάποτε ἀκούμε καὶ τὴν συγκινημένην φωνὴν κανενὸς συμμαθητοῦ μᾶς ποὺ προσπαθεῖ φεῦ! ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκάλας νὰ μᾶς συγκινήσῃ. Καὶ στὸ τέλος σφίγγουμε τὰ κουρασμένα μᾶς γόνατα σὲ στάση προσοχῆς καὶ ἀφίνομε τὴ φωνὴν μᾶς νὰ ἐκλαλήσῃ διὰ τοῦ Ὑμνου τὸ Τέρον τῆς πρωϊνῆς μᾶς θητείας.

ΚΩΣΤΗΣ ΣΚΑΛΙΟΡΑΣ
(Στ' π. γυμνασίου)

νᾶρθῃ μιὰ μεγάλη εὐτυχία τὶς καταλαβαίνει ἀπ' τὶς ἄλλες γιὰτὶ εἶναι ἀλλοιώτικες, εἶναι καινούργιες, εἶναι σὰ νὰ ξαναρχίξῃ γιὰ σένα ὁ κόσμος.

Ἄπ' τὸ πολὺ φῶς ἀσπρίζουν ὄλα. Εἶμουνα ξαπλωμένος πάνω στὸ πεζούλι μπρὸς στὴν αὐλή. Δίπλα μου ἄνθιζε ἕνα λουλούδι, κίτρινο ζωηρό, ὄλο ἀτσαλάκωτη φρεσκάδα. Ξεχειλίξε ἀπὸ μέλι.

Μιὰ κάμπια πράσινη μὲ μαῦρες βούλες παραμόνευε ἀπὸ κάτω τὸ μέλι νὰ χυθῇ. Πάνω στὸ κορμὸ τῆς βερυκοκιάς, θέλανε δυὸ χρυσοζούζουνα νὰ χτίσουν τὴ φωλιά τους.

Κύτταξα τοὺς τοίχους ποὺ εἶχανε νοτίσει ἀπ' τὴν ὑγρασία τοῦ χειμῶνα, κ' ἔλεγα πῶς μιὰ κ' ἐρχόταν τὸ Πάσχα, σίγουρα θὰ τοὺς ἀσβέστωνε ὁ πάτερ—Εὐστράτης. Ὁ ἥλιος τοῦ Μάρτη χτυπάει ἄσκημα στὸ κεφάλι. Ζαλισμένος μ' ἕνα γλυκὸ μούδιασμα στὸ πετσί μου σηκώθηκα. Μιὰ ψύχρα σὲ διαπερνοῦσε κάτω ἀπ' τοὺς ἄσπρους θόλους, μὲ τὶς μισοτσακισμένες κολόνες. Πῆγαίνα κατὰ τὴν κουζίνα. Ὁ πάτερ Καλλίνικος ἔκανε σὰ κάθε χρόνο τὸ γλυκὸ τριαντάφυλλο. Μᾶς τῶφερνε ἡ κυρὰ—Σοφία, ἡ μάνα τοῦ Ἑλληνα ἀμαξᾶ, ἀπ' τὸ Τσακίρ Μαχτά. Ζωσμένος μὲ μιὰν ἄσπρη ποδιά, σκούπιζε μ' ἕνα μαντήλι τὸν ἰδρώτα του, καὶ μὲ τ' ἄλλο, ἀνακάτανε τὸ καζάνι. Φάνηκε εὐχαριστημένος ποὺ μὲ εἶδε, μούδεσε στὴ μέση τὴ ποδιά, μοῦ πάσαρε τὴ κουτάλα καὶ θροιάστηκε στὸ ντιβάνι ποῦτανε δίπλα, κάτω ἀπ' τὸ μπακερένιο δίσκο ποὺ χτυποῦσε ὁ ἡγούμενος γιὰ φαῖ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ.

Ἀνέβηκα πάνω στὸ σκαμνί, κ' ἄρχισα ν' ἀνακατεύω. Κουραζόμουνα γιὰτὶ τὸ μέλι ἀπ' τὰ μελίσια μᾶς ἦτανε πηχτὸ, κολλοῦσε, καὶ μὲ δυσκόλευε, πολὺ στὸ γύρισμα. Ὁ ἥλιος εἶχε περάσει τὴν μέση τ' οὐρανοῦ καὶ κατέβαινε ἀργά. Τώρα θὰ βρισκόταν πίσω ἀπ' τὸ μεγάλο κυπαρίσσι στὴ καγκελένια πόρτα. Τὸ καταλάβαινα γιὰτὶ ἔμπαινε ἀπ' τὸ ψηλὸ παράθυρο, μὲ τὸ κόκκινο τζάμι, καὶ χρύσιζε τὸ γλυκὸ. Οἱ ἄχνοι ποὺ ἀνέβαιναν μοῦχαν πάρει τὸ κεφάλι. Ὁ Πάτερ Καλλίνικος κοιμόταν. Κάτω ἀπ' τὴν πλατσουρή του μύτη, τὰ χοντρά του χεῖλια ἦταν μισάνοιχτα καὶ φαινόντουσαν ἀπὸ μέσα τὰ πλατεῖα ἀραιὰ του δόντια. Τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε ἀλλάξει σὲ τίποτα κ' ἡ ἴδια γαλήνη βασιλευε στὰ κλειστὰ βλέφαρα ὅπως στὸ εὔπνιο του στὰ γαλανὰ παιδιακία του μάτια.

Ἡ καμπάνα χτύπησε ἀργά. Σὰ χαμένος πετάχτηκε ἀπάνω, σὰν ἀμαρτωλὸς ποὺ τὸν πιάνουνε πάνω στὸ κρῖμα του. Μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ περάσαμε τρέχοντας κάτω ἀπ' τοὺς ψηλοὺς θόλους, στὸ δικό μου τὸ ρασάκι ἀνεμίζοντας πλάι τὸ φαρυδὸ μαῦρο ράσο. Ἄπ' τὸ πολὺ φῶς ποῦταν ἔξω μᾶς φάνηκε σκοτεινὴ ἡ ἐκκλησιά. Στάθηκα πλάι στὴν εἰκόνα τοῦ ἉΓ—Γιώργη, ποῦταν καβάλλα πάνω στ' ἄλογο του. Τ' ὄνειρό του ἦταν νὰ τοῦ μοιάξω.

Οἱ καλόγεροι ἦταν γονατισμένοι δίπλα μου μὲ τὰ κεφάλια σκυμμένα. Τὰ κερὰ ρίχνανε

«ΕΦΗΒΟΣ»

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΣΚΑΛΙΟΡΑΣ

ΑΡΧΥΤΑΚΤΗΣ: Κ. ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΟΙΚ. ΔΙΑΧΕΙΡ.: Α. ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΤΕΣ ΤΑΞΕΩΝ

Α) ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Β) ΣΙΣΚΟΣ

Γ) ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δ) ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ε) ΤΣΑΚΩΝΑΚΟΣ

ΣΤ) ΠΑΡΘΕΝΙΑΔΟΥ

Ζ) ΚΟΥΡΤΗΣ

ΣΤ) ΚΙΣΚΗΡΑΣ

σκιές, κι' οι σκιές παίζανε με τὰ πρόσωπα και τὰ βγάζανε πέρα απ' τὸν δικό μας κόσμο. Δὲ μ' ἄρρεσε νὰ γονατίσω, μ' ἄρρεσε νὰ μιλάω μετὸ Χριστὸ μὰ ὄχι γονατιστός. Ἦτανε μεγάλος κ' ἤμouνα μικρός. Μὰ ἤμouνα καὶ γώ. Ὁρθιος λοιπὸν πίσω απ' τὴ κολόνα, κῦτταζα τὴ Παναγιά στὸ τέμπλο πόσο ἦταν ὁμορφη. Κ' ἔλεγα πὼς ὅλοι ἔμελλε τὴν ἀγαπούσαμε πολὺ.

Τὸ νέο κάλογεράκι απ' τὴν Ἀλεξάνδρεια ἔψελνε: Χαίρε νύμφη ἀνύμφευτε. Κ' ἡ λατρεία σηκωνότανε ψηλά και γινότανε ἕνα μετὸ λιβάνι και μετὴ φλόγα τῶν κεριῶν. Θεέ uou πόσο ἀποπνιχτικά ἦταν.

Ἐσπρωξα τὴ μικρὴ καρυδένια πόρτα κ' ἔτρεξα ἴσα κάτω απ' τὴ κληματαριά. Ὁ ἥλιος ἀναβε λαμπάδα πέρα απ' τὰ βουνα. Γιατὴ τὴ Παναγία κι' αὐτός. Μακρὰ στὸ δρόμο τῆς Ἱεριχοῦς μαύριζε ἕνα ἀμάξι.

Ἀμάξι τέτοια ὥρα! Σιγά—σιγά πλησίαζε. Ἡ κουκούλα ἦταν κατεβασμένη. Στὴ θέση τοῦ ἀμαξῆ, ἦταν καθισμένος ὁ γιὸς τῆς κυρά—Σοφίας μετὰ τὰ τριαντάφυλλα. Τράβηξε τὰ γκέμια Ρώτησε πὸν κοντὰ ἦταν τὸ καφε—Κανουμ και νὰ τοῦ δείξω τὸ δρόμο. Μὲς' στ' ἀμάξι ἦταν ξαπλωμένη μιὰ κυρά, χωμένη μέσα σὲ βουσιανὰ μετὰξια και φαρμαπαλᾶδες. Βαστοῦσε ἕνα ὀμπρελίνο βουσιανὸ στὸ χέρι. Μὲ σκουνηξε ὁ ἀμαξῆς και μετὰ ξαναρώτησε. Τὰ μάτια τῆς ἦταν ὑγρά και καυτὰ μαζί και μετὰ κῦτταζαν περιεργα. Σκέπασα μετὰ τὰ δύο μου χέρια τὸ ρασάκι μου κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ἔνοιωσα πὼς ἀπαρνήθηκα τὴν Παναγία.

Ἡ Παναγία! Οἱ ἄλλοι πὸν προσεύχονταν ἐκεῖ κάτω δὲν εἶχαν δεῖ αὐτὴν τὴν κυρά. Ἡ Παναγία ἦτανε στὸ τέμένο, ἐνῶ αὐτὴ ἐδῶ ἦταν ζωντανή, χωμένη σὲ βουσιανὰ μετὰξια, κι' εἶχε μαῦρα μάτια ὑγρά.

—Βλαμμένο, θάνα εἶπε ὁ ἀμαξῆς και τράβηξε τὰ γκέμια. Τὸ κυπαρίσι τώρα στὴ καγκελένια πόρτα φαινότανε μαῦρο. Οἱ καμηλιέρηδες ἤρθανε σὰ κάθε βράδυ. Ἐφερα ἕνα καρβέλι ψωμί και μου γέμισαν ἕνα κάδο γάλα. Ὑστερα φύγανε, κατὰ τὴ δύση. Ξαπλώθηκα πάνω στὸ πεζοῦλι ποῦταν ἀκόμη χλιαρό. Φαίνεται πὼς τὰ μάτια μου εἶχαν πάρει τὴν ἀγριάδα, πὸν εἶχαν πάρει τὸ σούρουπο τῆς ἀνοιξης, τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων στὴ πολιτεία τῆς Ἀτικῆς. Ἐτσι φαίνεται, γιατί ὁ Πάτερ Εὐθύμιος μετὰ ρώτησε ἂν εἶμαι ἄρρωστος. Καὶ ὅταν γύρισα νὰ δῶ τὸ κίτρινο λουλουδι, ἔκλειαν ἀκόμα νὰ ματάκια του κι' ἔγειρε τρομαγμένα τὸ κεφαλάκι του. Τὸ μέλι πὸν περιμένε ἡ πράσινη κάμπια μετὰ τις μαῦρες βούλες χύθηκε, κι' αὐτὴ χύμηξε λαίμαργα νὰ τὸ ρουφήξει. Χρόνια μὲς' απ' τὸ μοναστήρι παραφύλαγ' ἡ ζωὴ νὰ μ' ἀρπάξει. Τώρα πιά μ' εἶχε δικό της.

ΕΛΕΝΗ ΜΑΓΚΡΙΩΤΟΥ
(Ζ' ν. τ.)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

Ἐνα βιβλίο κλείνει ἀργά—ἀργά. Καὶ ἕνα ἄσπρο χέρι τὸ σφραγίζει μετὰ τὸ ἀγγιγμά του. Ἡ γυναίκα μένει σκεπτική. Τὸ βιβλίο χωρὶς ἄλλο τὴν ἐπηρέασε. Τὸ κρίνει τώρα μέσα τῆς ἐξετάζει τὴν ἀληθοφάνειά του, τὴν ἀξία τοῦ συγγραφέα, και λέξεις τῆς ξεφεύγουν. «Ὀὐέλς, μηχανὴ τοῦ χρόνου, ταξίδι στὶς ἐποχὲς τῆς παλιῆς...». Οἱ φράσεις ξαπλώνονται στὸ κατάφωτο δωμάτιο. Τὰ ἡχητικά κύματα συγκρούονται μετὰ τὰ φωνητικά και τὰ θερμαντικά πὸν ἀκουράστα ξεποστέλλει τὸ τζάκι. Χαϊδεῖουν τοὺς τοίχους, τὰ πλούσια χαλιά, τῆς βαρεῖες κουρτίνες, τοὺς ὑπέροχους πίνακες. Προσβάλλουν στὸ τέλος και τὴν ἀκοή τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ πὸν ξαπλωμένο μπρὸς στὸ τζάκι φωτίζεται ἀπὸ τῆς κοκκινόχρωμες ἀναλαμπές πὸν βγάξουν τὰ χοντρά κούτσουρα. Ἡ γαλήνη σπάζει τὸ ἀγόρι μιλάει: «Τὶ βιβλίο διαβάζεις μαμά;». Ἡ φωνὴ δυναμωμένη κι' ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἡσυχία ἀντηχεῖ σὰν καμπάνα. Ἡ γυναίκα πετάγεται ξαφνιασμένη ἀπὸ τὸ παλάτι τῶν σκέψεων τῆς. Σηκώνει τὸ κεφάλι και βλέπει τὸ ἐρωτηματικό ὕφος τοῦ παιδιοῦ: Δὲν εἶναι Νίκο μου; δὲν εἶναι γιὰ σένα. Θυμᾶσαι ἐκεῖνο τὸ βιβλίο πὸν πῆγα κάποτε νὰ σοῦ διαβάσω τὸν «Πόλεμο τῶν κόσμων»; Εἶ ὁ ἴδιος ἔγραψε κι' αὐτό. Ὁ Ὀὐέλς ὁ προφήτης τοῦ μέλλοντος. Τὶ κι' ἂν εἶσαι 14 χρονῶν. Οἱ ἐπιστημονικὲς σκέψεις, οἱ δύσκολοι ὁροι σὲ ζαλίζουν».

—«Καλά, καλά, ἀλλὰ αὐτὸ τί γράφει μέσα;».

—«Τὶ γράφει;».

Κι' ἄρχισε νὰ λέη σιγά—σιγά, μᾶλλον στὸν ἑαυτὸ τῆς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει πὼς ὁ Νίκος ἄρπαξε σὰ «μάννα» κάθε τῆς λέξη:

—«Γιὰ φαντάσου νὰ ἦταν στ' ἀλήθεια ἡ μηχανὴ αὐτὴ τοῦ χρόνου. Θάμπαινε μέσα και φσοσι! θὰ σὲ πῆγαινε ὅπου ἤθελες. Θὰ γνῶριζες τῆς παλιῆς ἐποχῆς, θὰ ζούσες μετὰ τοὺς Ρωμαίους και μετὰ τοὺς Ἀρχαίους Ἕλληνες, μετὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ἢ μετὰ τοὺς σταυροφόρους. Μαζὶ μετὰ τοὺς προϊστορικοὺς ἀνθρώπους θὰ τρύπωνες στὰ παρθένα δάση τῆς νεοφτιαγμένης γῆς μας. Θὰ ἐβλεπες ἀπὸ κοντὰ τὸν Θεμιστοκλή, τὸν Περικλή, τὸν Μ. Ἀλέξανδρο, τὸν Καίσαρα. Θὰ ζούσες, προχωρῶντας μπροστά, σὰ χρόνια πὸν πρόκειται νὰρθοῦν. Θὰ βλεπες τοὺς νέους ἀνθρώπους, θὰ κουβέντιαζες μαζί τους και θὰ μάθαινες πὼς σκέφτονται. Τὶ ὥραία πὸν θάταν!».

—«Δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ μαμά;».

Ἡ ἀργυρόρηχη φωνίτσα τῆς κόβει ξαφνικά τὸ θεατικό ταξίδι τῆς φαντασίας τῆς ἀνάμεσα σὲ δάση, σὲ κόσμους και σ' ἀνθρώπους μελλοντικοὺς και περασμένους. Τὸ ρωλόι χτύπησε ἐκείνη τὴ στιγμή ἐννιά φορές. Ὁ ἦχος τοῦ ἀργὸς και δυνατοῦ γέμισε τὸ δωμάτιο.

—«Νικάκη πᾶμε τώρα. Ἐλα, πᾶμε νὰ κοιμηθῆς. Αὐριο θάρθει ὁ μπαμπὰς ἀπὸ τὸ ταξίδι του. Καὶ τὶ θὰ σοῦ φέρει...».

—«Μαμά δὲν μπορῶ νὰ γνῶρισω ἐγὼ τὸν Ἀλέξανδρο, δὲν μπορῶ νὰ πολεμήσω μετὰ τοὺς Πέρσες τοῦ Ξέρξη;» ἐπέμενε ὁ μικρὸς καρφώνοντας ἐρωτηματικά τὰ μάτια του στὴ μητέρα του. Τὶ νὰ ἔκλεινε τάχα τὸ παιδικὸ αὐτὸ μυαλό; Ποιὲς σκέψεις νὰ στριφογυρίζουν ἐκεῖ μέσα;

—«Πὼς Νικάκη μου; ὅταν ἐσὺ μεγαλώσεις πολλὰ θὰ γίνουν. Ἴσως και σὺ νὰ εἶσαι πὸν θάβρης τῆς μηχανῆ τοῦ χρόνου. Τώρα ὅμως πᾶμε, πᾶμε».

Σὲ λίγο ὁ Νίκος ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, χωμένος μετὰ τῆς κουβέρτες του θούμαζε τὴν κατάφωτη πόλη. Τὸ φεγγάρι σὰν τεράστιο πλοῖο ἀρμένιζε στὸν οὐρανὸ. Ἡ νύχτα ἡ Γενναριάτικη τὸν γοήτευε. Κῦτταζε τὸν κατάμαυρο δόλο πὸν πλουτισμένους ἀπὸ τὴν ἀτίμητα πετράδια τῶν ἀστεριῶν φάνταζε σὰ βελούδο κεντημένο. Τὸ φεγγάρι, τὸ ὀλόγιμο φεγγάρι τοῦ Γενάρη, ἔκανε νὰ φαίνονται πὸν λευκὰ τὰ μάρασα τοῦ Παρθενῶνα και τὰ ἐρείπια τοῦ Ἐρέχθειου. Ὁ Νίκος ἀφαιρέθηκε κῦτταζον τὰς τὰ. Μιὰ ἀδιάκοπη σκέψη τοῦ τριβέλιζε τὸ μυαλό.

—«Ἀχ νὰ γνῶριζα τὸν Ἀχιλλέα, τὸν Ἀγαμέμνονα...».

Τὸ φεγγαρόφωτο σὰ χρυσὴ σκόνη ἔμπαινε στὸ δωμάτιο. Ὁ ὕπνος μετὰ τὰ κατάλευκα φτερά συντροφιασμένος ἀπὸ τὰ γλυκὰ, τὰ ὑπέροχα ὄνειρά του βάραινε τὰ βλέφαρα. Τὰ φῶτα τῆς πόλης ἀδυνατίσαν, οἱ ἴσκιοι μεγάλωναν και μιὰ φωνούλα μόνο ἐξακολουθοῦσε ἀδύναμα:

—«Ἀχ νὰ γνῶριζα τὸν Ἀχιλλέα, τὸν Ἀ-

ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ

Ὁ καρβαλλάρης τῆς «Καρφίτσας μετὰ τὸ τρίγωνο κεφάλι» ροβολᾷ τὸν κατήφορο καρβαλλάρη πάνω στὸ πράσιν' ἀλόγο τοῦ τραγουδῶντας χίπι—ὄ, χίπι—ὄ. Τὸ φεγγάρι ἀσήμωνε τῆς πλαγιῆς και στὴ λάμψη του ξεχώριζε μέσα στὴ νύχτα τ' ἄσπρο φτερό πάνω στὴ σκούφια του, και τὰ σηπρούγια του πίσω στῆς ψηλές του μπότες σπιθίζανε. Κι' ὀλοένα αὐτὸς καρβαλλάρη πάνω στ' αὐτὸ τοῦ ἔτρεχε, ἔτρεχε, ἔτρεχε πάνω στὴν πλαγιά, κάτω απ' τὸ φεγγάρι ποῦφεγγε σὰ μέρα κι' οἱ πέτρες κάτω απ' τὰ πέταλα τ' ἀλόγου τοῦ κυλοῦσαν ἀναταραγμένα. Θέ μου! πὼς τὸν μεθοῦσε τὸ νυχτιάτικο ἀγέρι πὸν περνοῦσε μετὰ απ' τὰ ροῦχα του! Τ' ἀκούγε μὲς' μετὰ τὸ ποδοβολητὸ τ' ἀλόγου του—τακατάκ, τακατάκ—νὰ βουίζει στ' αὐτὰ του, κι' ἐννοῶθε τὴν καρδιά του νὰ σκιρτά, τὸ πεσί του ν' ἀνατριχᾷ σ' αὐτὸ τὸ χᾶδι, σ' αὐτὸ τὸ ἀγγιγμα πὸν ἦταν κάθε στιγμή κι' ἀλλοιώτικο. Τὸ δεχόταν κάθε φορὰ μετὰ ἀπληστη χαρὰ και μέσα στὴν τρελλή του κούρσα, τ' ἀνακάτευε τὰ μαλλιά, ἄπλωνε τὴν ἀέρινη παλάμη του κι' ἀνάλαφρα τοῦ χᾶιδε το μετωπο, τὰ μάτια, ὄλο τὸ πρόσωπο. Τὸ ἄλογο ρουφοῦσε κι' αὐτὸ ἀχόρταγα τὸ νυχτιάτικο ἀγέρι μετὰ τ' ἀνοιξιάτικα ἀρώματα, κι' ἔτρεχε μ' ἀσυγκράτητην ὀρμὴ πάντα μπροστά του. Ἐτσι καρβαλλάρης πάντα, ἀφοῦ περάσανε πλαγιῆς, κάμπους, λαγκάδια, βρήκανε στὸ δρόμο τους, πάνω στὸ τρελλὸ τρεχί τους κι' ἕνα δάσος, σκοτεινὸ πυκνοβλαστημένο κι' ἦταν ἐκεῖνη ἡ ὥρα πὸν κοιμότανε. Κανείς ποτε τέτοια ὥρα δὲν εἶχε ταράξει τὸν ὕπνο και τὴν ἡσυχία του, μὰ τὸ πράσινο ἄλογο κι' ὁ καρβαλλάρης τῆς «Καρφίτσας μετὰ τὸ τρίγωνο κεφάλι» δὲ σκεπτήκανε τέτοιο πρᾶμα, κι' ἀτᾶραχα ὅπως και πρὶν ἐξακολουθῆσαν τὴν τρέλλα τους μετὰ τὸ δάσος. Ἀχτίδες φεγγαριοῦ, φιλτραρισμένες μέσα απ' τὰ πυκνὰ φύλλα ζωγραφίζανε σχήματα ἀλλόκοτα στὴν μπλοῦζα ἀπάνω τοῦ καρβαλλάρη μας. Τ' ἀλόγο ἔκοψε λίγο τὴ φόρα του γιατί μονοπάτι στὸ δάσος δὲν εἶχε και τὰ κλαδιά μπλεκόντανε παντοῦ. Ἀκούστηκε πάλι πάνω στὴ χλόη τὸ τακατάκ—τακατάκ λίγο πὸν σιγανέμένο, κι' ὄλα τὰ ζούδια κι' οἱ γρύλλοι ξυπνήσανε. Ξυπνήσανε και τὰ πουλιά ποῦχαν κουρνιαξοῦσε μετὰ τὰ φύλλα, κῦττάζανε κατάματα κι' οἱ κουκουβάγιες μετὰ μάτια γυαλιστερά τὸν καρβαλλάρη και μονάχα οἱ μαργαρίτες δὲν ἀποφάσισαν ν' ἀνοιξοῦν τὰ πέταλλά τους. Αὐτὲς περιμένανε τὴν αὐγὴ. Τὸ πέρασμα τοῦ καρβαλλάρη μετὰ τὸ δάσος, ἦτανε σὰ νὰ φύσξε σίφουνας. Σούσουρο ἀκούστηκε μετὰ στὰ κλαριά ποῦχανε ξυπνήσει και τεντανόντανε γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν. «Γιατὶ τόση φασαρία; Εἶναι κι' ὄλας πρᾶϊ;» Λέγανε μετὰξὺ τους. «Εἶναι ὥρα νὰ ξυπνήσομε;» Κι' ἡ κίτσα πὸν τ' ἀκούσε «Ὀχι!» λέει, μονάχα ὁ καρβαλλάρης τῆς καρφίτσας μετὰ τὸ τρίγωνο κεφάλι περνᾷ ἀπὸ τὸ πρᾶσιν' ἀλόγο του. Γι' αὐτό. «Τὶ ἀδιάντροπα πλάσματα» λένε πάλι τὰ κλαδιά. Ὅμως δὲν μποροῦνε νὰ μὴ ζηλέψουνε τ' ἀλόγο πὸν μπορεῖ και τρέχει και τὰ σχήματα πὸν κάνει τὸ φεγγάρι πάνω στὴν μπλοῦζα τοῦ καρβαλλάρη. Ἀλλ' αὐτοῖς χωρὶς νὰ πάρουνε χαμπάρι τὴν ἀναστάτωση πὸν φέρανε στὸ κοιμισμένο δάσος και τοὺς κάμπους πὸν ξυπνήσανε στὰ κλαδιά και στὰ δέντρα τρέχουνε, τρέχουνε και δὲ σταματοῦνε. Πέρασανε τὸ δάσος, περάσανε κι' ἄλλες πλαγιῆς κι' ἄλλους κάμπους και πάντα τρέχουνε. Καὶ πέρα κεί πὸν χύνεται ὁ καταρράχτης μετὰ τ' ἀσημένια νερά, πέρα κεί πὸν τὸ φεγγάρι σπάζεται σὲ χιλιά κομματάκια, πέρα κεί χάθηκε κάποιαν αὐγὴ ὁ καρβαλλάρης τῆς «Καρφίτσας μετὰ τὸ τρίγωνο κεφάλι» στὸ πρᾶσιν' ἀλόγο του.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΓΑΒΡΙΗΛ
(Ζ' ν. τ.)

γαμέμ...».

—«Ἐμπρὸς γιὰ τὰ 1970. Πῆγαίνε μετὰ πρὸς στὰ, ὄλο μπροστά!».

Ὁρθιος μέσα σὲ μιὰ πρωτόφαντη μηχανὴ φώναζε ὁ Νίκος. Καὶ ἐνῶ τὸ χέρι του γύριζε κάποιον περιεργὸ μοχλὸ ἡ μηχανὴ μ' ἕναν ἀπαίσιον τριγωνὸ σὺρθηκε γιὰ λίγο στὴ γῆ, ψηλῶς και χάθηκε μετὰ στ' ἀπύθμενα βάθη τοῦ γαλάζιου ὀρίζοντα.

Ἄν τὸν ρωτοῦσες τὸν Νίκο πὼς γίνηκαν ὄλα αὐτὰ, πὸν βρήκε τὴ μηχανὴ τοῦ χρόνου, γιατί ψηλῶς ἔτσι ξαφνικά, δὲν θάχειρε τὶ νὰ σοῦ ἀπαντήσει. Τὸ μόνο ἴσως πὸν θὰ σοῦλεγε θάταν πὼς γυρίζοντας ὄλο τὸν κόσμο γιὰ νὰ βρῆ τὴ μηχανὴ τοῦ χρόνου ἔφτασε και στῆς Σαχάρας τὴν ἀπέρρινη ἔρημο. Προχωροῦσε μόνος, χωρὶς νὰ εἶσαι πὸν πῆγαινε, περιφρονῶντας τὰ ἀπαίσινα οὐρλιάγματα τοῦ δαιμονισμένου ἀνεμου γιατί «λυχνοσβήτης ἕνας συλλογισμὸς» τὸν παίδευε:

(Ἡ Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Μελαζύ μας

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΝΕΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗ

«Ο «Εφηβος» ύστερα από την περιπέτεια του χαρτιού, των χρημάτων και την ψυχρή υποδοχή της σοβρεής του εμφάνισης άλλαξε. Έγινε αυτός που βλέπετε σήμερα. Μια και τα φαιδρά ευχριστούν περισσότερο το ύψηλό μας άγνωστο κοινό, άποφασίσαμε, δίχως να φύγουμε απ' την κύρια γραμμή μας, να περιλάβουμε στις στήλες μας περισσότερη εύθυμη διώχνοντας άγκυητοί μας άγνωστές ότι θα μπορούσε να συννεφιάσει τον αίθριο ουρανό της γελαστής ψυχής μας.

Δεν ξέραμε ότι είναι τόσο άφελής ή παιδική ηλικία

Άλλα το μάχουμε και σκεφτήκαμε έμπορικότερα.

Εσείς φαιδρού κι' εμείς συμφερντολόγοι. Μ' όλη αυτά ελπίζουμε να σας άρέσει ή νέα μορφή του για ν' αποτελέσει (έπι τέλους!) ότι θέλησε απ' αρχής νάναι: ένα όργανο πνευματικής επικοινωνίας των μελών της ΣΠΛΑ ανάμεσα τους.

ΙΕΡΗ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ!

Προχθές το πρωί πριν τη προσευχή, ό συμμαθητής μας Κόχειλας της Ζ' ν. τ. στεκότανε στο χώλλ διαβάζοντα; κάτι που του είχε δώσει ο Δέστικας.

Ο διευθυντής μας κ. Μπερζάν τον είδε και παρατηρώντας πόσο ήταν άποροφημένος από το διάβασμα τον πλησίασε για να εξακριβώσει την αιτία.

Σάν έφτασε κοντά του έδοκίμασε να πάρη το χαρτί, που άπασχολούσε τον Κόχειλα. Αυτός όμως, χωρίς να νοιάζεται διόλου και χωρίς να δη καν ποιός ήταν ό ταραξίας της ήσυχίας του σπρώχνοντας το σηκωμένο χέρι του κ. Μπερζάν, του λέει:

—Μά άσε με, βρέ χριστιανέ μου!...

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η σκηνή στην Στ'. ν. τ. μαθητές και μαθήτριες έχουσε στήσει συζήτηση για το αν έχουμε το Σάββατο σχολείο ή όχι.

Και ό Μανωλκίδης, με ύφος διαβασμένου ανθρώπου, έξηγει:

—Το Σάββατο; Δεν έχουμε είναι Καθαρή Δευτέρα!!

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ

Συνήθως παρατηρούμε ή μας λένε ότι πάντοτε ή φρονιμάδα νικά την ζωηρότητα, μ' άλλα λόγια την άταξία.

Κι' όμως προχθές τα παιδιά του ΠΛΑ, που ποιός λίγο-ποιός πολύ διακρίνονται για το ζωηρό χαρακτήρα των, νίκησαν την φρονιμάδα.

Όποιος έχει άμφιβολίες άς κυττάξη στην άθλητική κίνηση.

ΑΤΑΞΙΑ—ΦΡΟΝΙΜΑΔΑ=26—24

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Η Ζ'. ν. τ. διαζευχθείσα τον γνωστόν όμογενή έξ' Αμερικής κ. Εύρυπίδην λόγω άσυμφωνίας χαρακτήρων, συνεζεύχθη την 3ην Μαρτίου μετά του εμπόρου καουτσούκ κ. Σοφοκλή.

Ευχόμαστε γρήγορο διαζύγιο. Όμως φημίζεται ότι το πρώτο μωρό, που άρχισε από τώρα να τους τυραννά, θα το όνομάσουν Οιδίποδα.

ΟΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

Η κοινότητα της Ζ'.

Μέσα στο τελευταίο τρίμηνο ή κοινότητα αυτής της τάξης έχει να μας παρουσιάσει μια άρκετα αξιόλογη δράση. Έφαρμόζοντας στη διοίκησή της το καινούργιο σύστημα της διοικητικής έπιτροπής των ένεντε έναλλασσομένων προέδρων κατώθωσε να παρουσιάση ένα συμπαγές σύνολο δράσης και έργασίας. Ίδρυσε δικό της άθλητικό τμήμα, διοργάνωσε δύο έκδρομés και έτακτοποίησε πολλά δικά της έσωτερικά ζητήματα. Άνέλαβε τη μόρφωση και τη διατροφή 6 φτωχών παιδιών με την ύλική βοήθεια παιδιών κι' άλλων τάξεων του σχολείου μας. Τα 6 αυτά παιδάκια μαζεύονται κατά τις δύο το μεσημέρι ύστερα από ένα καλό μεσημεριανό φαγητό που τρώνουν στα σπίτια των διαφόρων μαθητών μας κι' εκεί μέσα σ' ένα περιβάλλον ευχάριστο διδάσκονται τα μαθήματα της τάξης τους.

Για τον σκοπόν αυτό, δηλαδή για τη συντήρηση των παιδιών, έφτιασε και μια θεατρική έπιθεώρηση που παίχτηκε με μεγάλη έπιτυχία σε 2 παραστάσεις στις 30 του Άπρίλη και 1η του Μάη.

Ίδιαίτερη έπιτυχία είχε το δεύτερο μέρος της έπιθεωρήσεως που περιλάμβανε μια παρωδία όλόκληρης της Ίφιγένειας εν Ταύροις του Εύρυπίδη. Ίδιαίτερα πρέπει να τονισθί το σύστημα κι' ό καταμερισμός της έργασίας και το πνεύμα συνεργασίας των μαθητών της τάξης αυτής στην προετοιμασίαν της έπιθεωρήσεως. Άπό την έπιθεώρηση εισπράχτηκαν 30 περίπου εκατομμύρια που θα διατεθούν από τη κοινότητα άποκλειστικά για τα φτωχά παιδιά που συντηρεί και μορφώνει.

Η κοινότητα της ΣΤ'. ν.τ.

Την Τρίτη του Πάσχα, μια απ' τις πρόωρες άνοιξιάτικες μέρες που είχαμε αυτό το χρόνο, ή τάξη μας με τον καθηγητή της κ. Σβορώνο πήγε έκδρομη στην Φραγκοκκλησιά, όπου με μεγάλη ευθυμία γιόρτασε τον έρχομό της άνοιξης.

Η 4η έκδρομή μας ήτανε πάλι στην Φραγκοκκλησιά. Αυτή τη φορά μαζί με την Στ' π. τ. Μαζί μας ήρθε ή κυρία Μπερζάν, ό συνδιευθυντής μας κ. Μωραΐτης και όι καθηγηταί μας κ. Σβορώνος, και κ. Λαούρδας. Ξαναπήγαμε στο ύμορφο λιβάδι μας όπου περάσαμε μια πολύ ευχάριστη μέρα.

Σ.Π.Λ.Α.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ: Στις άρχές του Μάρτη έγινε γενική συνέλευση των μελών της ΣΠΛΑ, στην όποία έτέθη ζήτημα έμπιστοσύνης του Διοικ. Συμβουλίου. Ύστερα από άρνητικό άποτέλεσμα, το Δ. Συμβούλιο παραιτήθηκε. Η νέα ψηφοφορία, ανέδειξε: Στ'. π. Σκαλιόρας, Κουντούρης Ζ'. ν.: Κούρτης, Βιτζίνης, Στ'. ν.: Κυριακόπουλος, Ναούμ. Ε'. ν.: Τσακωνάκος, Μαντικας. Το νέο συμβούλιο συνεδρίασε ιδιαίτερα για την ειδικότερη σύνθεσή του και τα άποτελέσματα ήσαν: Πρόεδρος Κυριακόπουλος, Άντιπρόεδρος Κουντούρης, Γεν. Γραμματέας Κούρτης, Ταμίας Βιτζίνης, Διευθυντής του «Εφήβου» Σκαλιόρας και Σύμβουλοι όι Ναούμ, Τσακωνάκος και Μαντικας.

Επίσης όρίστηκε ό Έρμογένης (Ζ') οικονομικός διαχειριστής του «Εφήβου» και ό Δέστικας (Ζ') ειδικός γραμματέας.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΑ: Στην πρώτη συνεδρίαση του Δ. Σ. αποφασίστηκε ή διοργάνωση συντροφικών άπογευμάτων, για να γνωριστούν κάπως στενότερα τα μέλη μεταξύ τους. Στις 10 Μαΐου απ' τις 5 ως τις 7 το άπόγευμα συγκεντρώθηκαν τα περισσότερα μέλη της Σ.Π.Λ.Α. για το πρώτο «Συντροφικό άπόγευμα». Παρευρέθησαν ό Διευθυντής μας κ. Μπερζάν, ό Συνδιευθυντής μας κ. Μωραΐτης, και όι καθηγηταί μας κ. Άγγέλου και κ. Σβορώνος.

Στην άρχή ό Σηπλιωτόπουλος μας έπαιξε στο πιάνο μια πολύ ωραία σύνθεσή του, κι' έπειτα ό Έρμογένης τραγούδησε με τη συνοδεία του πιάνου ένα ευτράπελο τραγούδι από ένα βιβλίο του 1852. Άπό το ίδιο βιβλίο διάβασε ό κ. Άγγέλου μερικά άστειλά κομμάτια και στο τέλος ό Σκαλιόρας διάβασε μερικά χιουμοριστικά ποιήματα του Σουρή. Ύστερα ήσαν τα παιχνίδια. Πρώτο παίχτηκε ή μπισκοτοσκυταλοδρομία, που σκόρπισε άφθονο το γέλιο με νικήτρια την ομάδα της Στ'. π. Κατόπιν παίχτηκε ένα διασκεδαστικώτατο παιχνίδι με λουκούμια και στο τέλος ή έκπληξη της βραδυάς, ό κρυμμένος θησαυρός. Τα μέλη της ΣΠΛΑ χωρίστηκαν σε τέσσερις ομάδες. Μια ομάδα κάθε τάξη. Κάθε τάξη έπαιρνε ένα φάκελλο με οδηγίες, που θα τη βοηθούσαν να βρη ένα χαρτί, που θα την έστειλνε στο δεύτερο κ.ο.κ. Έως το τέταρτο που ήταν ό θησαυρός (ένα κέικ που προσφέρθηκε απ' την Μανουλίδου). Το παιχνίδι παίχτηκε μέσα σε πυρετώδεις έρευνες για την άνεύρεση των χαρτιών. Τελικά κέρδισε ή ομάδα της Ζ'. ν. τ. που βρήκε πρώτη και τα τέσσερα χαρτιά. Μετά το φάγωμα του θησαυρού, άρχισαν διάφορα άστειλά πειρακτικά και με λίγη, ευθυμη μουσική τέλειωσε το πρώτο συντροφικό μας άπόγευμα.

ΠΡΩΙΝΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ: Το Δ. Συμβούλιο άπεφάσισε να διοργανώσει άπό τα μέλη της μια πρωινή όμιλία κάθε βδομάδα στο «πρωινό τέταρτο». Οί όμιλίες αυτές θα γίνονται ύστερ' από συνεννόηση με την Διεύθυνση κάθε Σάββατο. Η πρώτη έγινε στις 30 τ' Άπρίλη απ' τον Μάρκογλου (Στ' π.) και θέμα «ή ψυχολογία του εφήβου» και ή δεύτερη στις 13 του Μάη απ' τον Δέστικα (Ζ'. ν) με θέμα «γλωσσικές παραβάσεις». Οί όμιλίες αυτές είχαν άρκετην έπιτυχία κι' ελπίζουμε να συνεχισθούν.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ: Το Δ. Σ. θεωρεί τις γενικές συνελεύσεις ως άπολύτως χρήσιμες για την έπιτυχία των σκοπών της ΣΠΛΑ και άπεφάσισε να τις συγκαλεί όσον το δυνατόν συχνώτερα. Σύμφωνα μ' αυτά κάθε δεύτερη Τρίτη θα γίνεται γενική συνέλευση και παρακαλούμε θερμά, τα μέλη με προθυμία πολλήν να φροντίζουν να παρευρίσκονται

Ζ Η Τ Ω

Η

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

«Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ»

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Μέσα στα βάθη της 'Ασίας—τα χρόνια της 'Επανάστασεως—βούιζε στα στόματα των Τούρκων, ένα όνομα τρομερό «Κολοκοιρώνα». Δεν ήταν όνομα ανθρώπου, δεν ήταν όνομα θεού. Ήταν τουφέκι που βροντούσε, ήταν σπαθί που θέριζε, ήταν το όνομα του μεγάλου λυτρωτή και στρατηλάτη του Μωριά.

Ο Θεόδωρος Κολοκοιρώνης γεννήθηκε σε ένα άγριο βουνό, κυνηγημένος από τους Τούρκους, το Ραμοβούνι. Εκεί στις σπαραχτικές φωνές των ανθρώπων και μέσα στο χυμένο αίμα είδε για πρώτη φορά το φως. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε κλεισμένος σε ένα μανιάτικο πύργο. Ο Πατέρας του γυρονοούσε όλο το χρόνο χτυπώντας τους Τούρκους, μόνο το χειμώνα έρχόταν που και που και τους έβλεπε. Αλλά μία μέρα τον σκότωσαν. Και τότε η φτώχεια άρχισε να δέσνη την οικογένεια. Ο μικρός Θεόδωρος αναγκάστηκε να περπατήσει στην Τρίπολη να πουλήσει ξύλα. Μία μέρα το γούδι του τον πιτοίλησε ένα Τούρκο. Αιτίες στράφηκε και του έδωσε ένα χαστούκι. Εκείνη τη στιγμή ξύπνησε το αίσθημα της 'Ελευθερίας μέσα στη κοιμισμένη ψυχή του ραγιά. Και ορκίστηκε να το ξεπληρώσει. Και το ξεπληρώσε με τόκο μάλιστα. Σε λίγο καιρό βγήκε κλέφτης—Καπετάνιος στα βουνά της Μόνης με δάσκαλο τον περίφημο Ζαχαριά. Μά στον μεγάλο κατατρογυρό της Κλεφτοεπιδείξε στα 1808 δέ μπόρεσε να μείνει στην 'Ελλάδα κι έφυγε μαζί με την οικογένειά του για το έφιππο. Εκεί υπηρέτησε τους 'Αγγλους έμυστη στη Φιλική 'Εταιρία και περιμένει την ώρα του ξεσηκαμού. Εκεί γνωρίστηκε με τον Μεγάλο Φιλέλληνα Τζωρτζ που έγινε αργότερα αρχηγός των στρατευμάτων της Στερεάς 'Ελλάδος.

Αμα κηρύχτηκε η 'Επανάσταση ήρθε στην 'Ελλάδα και ύστερα από τις μεγάλες Νίκες του Βαλτατσίου, των Δολιανών, της Γράνας πολιορκήσε σιανά την Τρίπολη και την κατέλαβε έξ' εφόδου. Τότε τρομερή σφαγή ακολούθησε που βάσταξε δυο ημέρες με τέσσερες χιλιάδες νεκρούς. Την άνοιξη του 1822 κατέστρεψε τη στρατιά του Δράμαλη στα Δερβε-

νάκια της Νεμέας, αφού την κουρέλιασε πρώτα κλεινονιάς την στον κάμπο του 'Αργους χωρίς τρόφιμα, και δεκατιζόμενη συνεχώσ' από τον πόλεμο. Μα για αντιμετώπιση των υπηρεσιών του στην Πατρίδα οι 'Ελληνες τον έφυλάκιαν στην 'Υδρα. Και την στιγμή που ανέβαινε στο πλοίο για να φύγει βρόντιζε πάλι η φωνή του, καμμένη τώρα, όπως άλλοτε όταν ξεσήκωνε τα πλήθη εναντίον του Δράμαλη: «'Ελληνες θα με ξαναχρηαισθήτε κάποτε». Και μόνο όταν κινδύνησαν από τον 'Ιμπραήμ θυμήθηκαν τον φυλακισμένο του προφήτη 'Ηλία. Και αυτός ήταν ο μόνος που κατώρθωσε να τον νικήση. Όταν ξανάρχισε η ανασχία μετά τον φόνο του Καποδίστρια κατώρθωσε να κρατήσει την ήσυχία και την τάξη έως ότου να ξηθεί ο 'Οθων γιατί ήθελε να ιδεί όλους τους 'Ελληνες ενωμένους κάτω από ένα Βασιλιά. Και όταν ο 'Οθων αποβιβαζότανε στο 'Ανάπλι βρόντιζε στα πόδια το 'Αεμιά του δίνοντας εκεί μπροστά στα μάτια όλης της 'Ελλάδος το σημείο της υποταγής. 'Υστερα αποσιρέθηκε σένα κήμα του στο Κουλιού-Τέπ. Σε τρεις ημέρες τον φυλάκισαν στις σκοτεινές φυλακές του 'Ιτε—Καλλέ και την καιτέδικασαν σε θάνατο χωρίς να σκεφτούν πως αυτός έδωσε το αίμα του για την 'Ελευθερία της για να εθύν να καθίσουν σε θρόνους. Μα πάλι ο Θεός τον έσωσε και πέθανε ύστερα από λίγα χρόνια από την ανόητοι του 'Οθωνος το 1843. Η Νεκρώσιμος ακολουθία έψάλη στον Ναό της 'Αγίας Ειρήνης και τη στιγμή που περνούσε το φέρετρο όλοι έκλωσαν βλέποντες την Γαλήνια μορφή του σεβασμένου με μια χρυσοκέντητη Τούρκικη Σημαία. Στη μέση του ήταν ζωμένο το σπαθί που άστρωσε στα Δελιανά, στη Γράνα, στο Σαραβάλι, τις κουμπούρες του που βρόντιζαν στην Τρίπολη, στο Βαλιέτσι, στα Βερβενά στα Δερβεναχία και στο κεφάλι του φορούσε την αστροφερή του Περικεφαλαία με το ψηλό Λοφέιο. 'Ετσι κοιμήθηκε το παντοτεινό του ύπνο ο Γέρος του Μωριά.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Γ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Μαθητής Α. Γυμνασίου

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΜΑΣ

Στις 18 'Απριλίου έγινε η πασχαλινή γιορτή της Συντροφιάς των μικρών. Αρχισε από τις 9 το πρωί. Την πρώτη ώρα παίξανε τα παιδιά διάφορα παιχνίδια που είχε πολύ ώρατα οργανώσει ο Ε. 'Αρώνης. Κατά τις 10 ήρθανε και οι καθηγητές όποτε πιά άρχισε το κύριο μέρος της γιορτής. Στην αρχή ψάλλαμε όλοι μαζί το «Χριστός 'Ανέστη» Μετά για εισαγωγή μίλησε ο Γ. Δαγιάντης όπου μας ανέπτυξε τους σκοπούς της Συντροφιάς.

'Επειτα μίλησε ο Α. Σίτσος με θέμα «ο Χριστός και τα παιδιά», τέλος διάβασε ο Θ. Πάντος το διήγημά του «'Αληθών 'Ανέστη». Και το πρώτο μέρος της γιορτής τελείωσε με διάφορα μουσικά κομμάτια που έπαιξαν με μεγάλη επιτυχία στο πιάνο η Α. Ρούσου ή Μ. Κοριολή και η Βερροίου, στο βιολί ο 'Ιακώβου και στη φουσαρμόνικα ο Τέλης.

Στο διάλειμμα προσφέρθηκαν γλυκά που ανάλογα με την εποχή μας ήταν πολύ ώρατα χάρις στην Κ. 'Ερμολόγους.

Το β' μέρος άρχισε με το ώρατο διήγημα της Α. Κουμαντορέα «Διπλό Θαύμα» 'Υστερα έπαιξε βιολί ο Μ. Ράμμος, πιάνο ο Καλογερόπουλος και η Τσακόνα, βιολί ο Α. Δημόπουλος, τραγούδησε η Τριανταφύλλου και τη συνόδευσε ο Τέλης στη φουσαρμόνικα. Όταν τελείωσε η όμιλία του Α. Δημοπούλου για το «Πάσχα» σηκώθηκε ο κ. Μπερζάν και μας μίλησε πολύ συγκινητικά και έξ' ονόματος όλων των καθηγητών μας ευχαρίστησε για τη χάρη που αισθάνθηκαν κοντά μας. Και αφού παίχτηκε στο πιάνο ο «'Εθνικός ύμνος» η γιορτή τελείωσε.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΜΠΑΣΚΕΤ—ΜΠΩΛΛ

Στις 24)244 έγινε στο Πανελλήνιον η συνάντηση μπάσκετ-μπώλλ μεταξύ των ομάδων των κ. κ. καθηγητών και των μαθητών του ΠΛΑ. Νικήτρια αναδείχτηκε η ομάδα των κ. κ. καθηγητών με 94-26.

Ε'. Ν. Τ. — Ζ'. Ν. Τ. 13-32.

Η συνάντηση έγινε στις 2)344. Κι' οι δυο ομάδες αγωνίστηκαν με έλλειπεις συνθέσεις. Μολταύτα παίχτηκε ένα αρκετά καλό από όλες τις απόψεις παιχνίδι. Η ομάδα της Ε'. ν. τ. υπέκυψε μπροστά στην πείρα των αντιπάλων της με το σκόρ 13-32. Πάντως έπρεπε να υπάρχει κάποια περισσότερη ύπαρξη αθλητικού πνεύματος για να μη συμβούν μερικά έκτροπα κατά το παιχνίδι.

ΦΡΟΝΙΜΑΣ—ΠΛΑ=24-26

Στις 4)344, στις 2 το απόγευμα, η ομάδα μπάσκετ-μπώλλ του ΠΛΑ συναντήθηκε σε φιλικό αγώνα με την ομάδα «Φρονιμάς».

Νικήτρια αναδείχτηκε η ομάδα του ΠΛΑ με 26-24.

Το παιχνίδι άρχισε με δυο διαδοχικές καλαθιές του ΠΛΑ, μιά ανταπόδοση της Φρονιμάδας και τρίτη καλαθιά του ΠΛΑ. 'Υστερα και άγνωστο γιατί, η κατάσταση άρχισε να μεταβάλλεται εις βάρος του ΠΛΑ σε τέτοιο σημείο, που να θεωρείται απ' τους θεατές βέβαιη η νίκη της «Φρονιμάδος». Τα παιδιά όμως του ΠΛΑ δεν άργησαν να στρώσουν το παιχνίδι τους και να πλησιάσουν τους αντιπάλους των, που τους είχαν αφήσει αρκετά πίσω, (18-8). Το πιο δραματικό σημείο του αγώνα ήταν στη μέση του τρίτου δεκάλεπτου, όταν το ΠΛΑ πότε ίσοφάριζε και πότε καθυστερούσε κατά μιά ή δυο καλαθιές. Αλλά με άρρος έσυνέχισαν τον αγώνα ώπου κατάφεραν να τους φτάσουν και να επιβάλλουν το παίξιμό τους, ο ΠΛΑ έπαιξε με την παρακάτω σύνθεση: Κόχειλας, Κούρτης Ι, Ναούμ, Ι, 'Ερμολόγους, Βιτζίνι, Δέτσικας.

ΣΧΟΛΗ ΜΑΚΡΗ—ΠΛΑ=44-13.

Η συνάντηση έγινε στο Πανελλήνιον και την παρακολούθησαν πολλοί θεαταί ανάμεσα στους οποίους διακρίναμε τον Διευθυντή μας

κ. Μπερζάν και τον συνδιευθυντή μας κ. Μωραϊτήν.

Η ομάδα του ΠΛΑ, που ενίσχυε ο κ. 'Αγγέλου, νικήθηκε γιατί οι αντίπαλοί της ήταν ασύγκριτα καλλίτεροι της.

Το παιχνίδι ήταν σκληρό χωρίς να πούση να είναι σύγχρονα και τεχνικό. 'Ιδίως παρατηρήθησαν οι γρήγορες φάσεις και στα δυο καλαθία.

Δέν περιμέναμε όμως πως η Σχολή Μακρή θα χρησιμοποιούσε εναντίον μας παίκτας, που δέν είναι πιά μαθητές της.

Συγκεκριμένα χρησιμοποιήθηκε ο παίκτης Θεοφάνης, του 'Ομίλου 'Αντισφαίρισης 'Αθηνών, που είναι απόφοιτος της Σχολής Μακρή.

Η σύνθεση του ΠΛΑ ήταν: κ. 'Αγγέλου, Κούρτης Ι, Κόχειλας, Κισκήρας ΙΙ, Ναούμ Ι, 'Ερμολόγους, Βιτζίνι, Δέτσικας.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΣ

ΣΧΟΛΗ—ΠΛΑ=24-25

ΑΛΚΗΣ ΔΕΤΣΙΚΑΣ